

[Søren P. Larsen.]

ventede Ministeren ikke, at de Konservative kunde tiltræde hans Lovforslag. Jeg havde nu egentlig ikke tænkt, at det fortrinsvis var en Ministers Opgave paa Forhaand, før et Lovforslag var fremsat, at lægge op til en saadan Situation, at han derigennem ligefrem vilde slaa fast, at han skulde nok komme med et Lovforslag, som Oppositionen ikke kunde medvirke til. Jeg havde nu hidtil troet, at en Ministers Opgave fortrinsvis gik ud paa at samle Tilslutning til sit Forslag, saa jeg forstaar, at der kan jo være andre Hensyn, der gør sig gældende. Den gode Tro til Regeringen, som jeg havde, da jeg kom ind i denne Sal, blev heller ikke yderligere underbygget gennem de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen fremkom med. Det var jo en sønderlemmende Kritik af det konservative Forslag, men naar man saa spurgte, hvad han havde at sætte i Stedet, viste det sig jo, at det ikke var saa overvældende meget.

Derfor vil jeg sige, at vort Parti vil gaa med ind i et Udvalgsarbejde om dette Problem, og vi vil med Interesse i Udvalget modtage de Oplysninger om forskellige Forhold, som det er naturligt, at Administrationen supplerer et fra privat Side fremsat Lovforslag med. Vi vil derigennem vise vor Vilje til at skabe en Lovgivning paa Omraade, hvor det maatte vise sig paakrævet og nødvendigt. Vi kan ikke binde os til de Enkeltheder, der fremgaar af det private Forslag, men vil tage saglig Stilling til alle Paragrafferne, efterhaanden som Oplysninger vedrørende hele dette Forhold til sin Tid kan fremskaffes. Jeg vil forlene, at den videre Drøftelse af Lovforslaget lettest og bekvæmst foregaar i Udvalget, som kan modtage de Oplysninger, som maa danne Baggrunden for den endelige Stilling til Lovforslaget.

Hassing-Jørgensen: Det Problem, der omhandles i det Lovforslag, vi her har til Behandling, har længe været Genstand for stor Opmærksomhed i Offentligheden. Det er gaaet saaledes, at under Næringsfrihedens, den personlige Friheds og den frie Konkurrences Tegn er der foregaaet en kraftig Forskydning i Retning af Erhvervslevets Koncentration med den Følge, at Udøvelsen af fri personlig Erhvervsvirksomhed bliver stadig vanskeligere. Af de unge, som tager Plads for at søge Uddannelse i Handel, Industri, Bankvæsen o. s. v., kan kun et ringe Antal forventes at blive selvstændige næringsdrivende eller helt ledende Personligheder. De maa have

deres Opmærksomhed henvendt paa at skaffe sig deres Udkomme i mere eller mindre underordnede Stillinger. Staten og Kommunerne beskæftiger jo ogsaa et stigende Antal Funktionærer, men inden for Stat og Kommune raader det Synspunkt, at Vilkaarene maa være indrettede efter den Levefod, som maa anses for passende i Forhold til den Uddannelse, de paagældende Funktionærer har, og det Ansvar, de paatager sig. Omvendt vil det ofte være saaledes i private Virksomheder, at man simpelt hen stiller sig det Spørgsmaal, paa hvilke Vilkaar det er muligt at faa Ansøgere til at modtage Stillingen, og da Antallet af pladssøgende i de fleste Tilfælde overstiger Antallet af Pladser, kan Konkurrencen mellem de pladssøgende ofte bidrage til at trykke Vilkaarene ned til et Plan, som i mange Tilfælde end ikke dækker det mest nødtørftige Udkomme.

Jeg vil dog fremhæve, at adskillige af de større Virksomheders Ledelser i stigende Grad har anlagt tilsvarende Synspunkter som dem, der gælder i Stat og Kommuner, i adskillige Tilfælde endda gunstigere, og det kan næppe nægtes, at det yngre Slægtled af Ledere i de store Virksomheder er indstillet paa et langt mere socialt ansvarsbevidst Livssyn, end det tidligere har været Tilfældet.

Det har egentlig været min Forventning, at der ved et Samarbejde mellem disse store Virksomheder skulde kunne oparbejdes et System af nogenlunde ensartede Bestemmelser, og at dette System saa igen kunde benyttes som Grundlag for en Lovgivning, der sikrede forsvarlige Vilkaar for Erhvervslevets Medarbejdere i Almindelighed. Det har aabenbart været meget vanskeligt at bringe et saadant Samarbejde i Stand, og da Medarbejderne jo ubetinget maa siges at være den svage Part i Forholdet og i Forhandlingen med deres Principaler, maa det efter min Mening erkendes, at en Lovgivning paa dette Omraade er nødvendig, ikke blot for Funktionærernes egen Skyld, men ogsaa ud fra en almindelig samfundsmæssig Betragtning. Bevægelsen i Retning af Koncentration er jo ingenlunde aftagende og lader sig ikke afværge, fordi den i langt højere Grad, end det er muligt for Enkeltmandsvirksomheden, kan støtte sig til de rationelle Produktions- og Afsætningsmetoder og har lettere ved at skaffe sig, og selv oplægge, overlegne Kapitalmidler.

Jeg anerkender derfor gerne det Initiativ, som Det konservative Folkeparti har lagt for Dagen ved at fremsætte dette Lovforslag. Det giver os nu Anledning til at